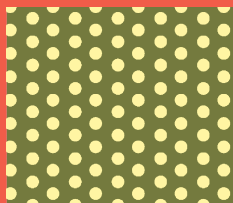

YKSINÄINEN

I
M
U
R
I

J
A

MUITA
HENKILÖITÄ

**Yksinäinen imuri ja
muuta henkilöitä**

Yksinäinen imuri ja muita henkilöitä

Erkki Böös
Sanna Hirvonen
Tuitu Mikkonen
Leena Partanen
Emma Puikkonen
Kirsi Rajapuro
Kare Rautio
Alpo Tiilikka

© 2019

Erkki Böös

Sanna Hirvonen

Tuitu Mikkonen

Leena Partanen

Emma Puikkonen

Kirsi Rajapuro

Kare Rautio

Alpo Tiilikka

Kirjan kansi:

Mirkka Hietanen

Kustantaja:

BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja:

BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN 978-952-80-1775-2

Sisällys

Talon paikka.....	7
<i>Emma Puikkonen</i>	
Keittiö, 1939 ja 2019.....	11
<i>Kare Rautio</i>	
Porrashuone, 2002.....	35
<i>Sanna Hirvonen</i>	
Siivouskomero, 1976.....	51
<i>Tuitu Mikkonen</i>	
Parveke I, 1979.....	57
<i>Erkki Böös</i>	
Parveke II, 1979.....	71
<i>Erkki Böös</i>	
Keittiö, 1976.....	83
<i>Kirsi Rajapuro</i>	
Eteinen, 1998.....	95
<i>Leena Partanen</i>	
Makuuhuone, 1939 ja 1980.....	103
<i>Alpo Tiilikka</i>	
Makuuhuone, 1990.....	131
<i>Tuitu Mikkonen</i>	
Makuuhuone, 2015.....	135
<i>Kirsi Rajapuro</i>	
Olohuone, 2009.....	141
<i>Leena Partanen</i>	
Eteinen, 2018.....	149
<i>Leena Partanen</i>	
Kirjoittajaryhmä.....	157

Talon paikka

Emma Puikkonen

Koivun lehdet puhkesivat vihreään toukokuussa. Niittyaukean uumenissa istui kiuru, joka silloin tällöin lehahti lentoon laulamaan. Lintu lensi ja lauloi kuin helminauhaa tipautellen, jäi hetkeksi paikoilleen räpyttämään ja kohosi sitten niin korkealle, että katse ei sitä enää taivaan sinisestä erottanut. Koivu oli juuri siinä missä myöhemmin talo, sen riippuvat oksat heiluivat tuulessa ja lehdet kahisivat hiljaa. Vain kilometrin päässä kaakossa oli merenlahti, jäälautat jotka jo maaliskuussa halkeilivat ja hapertuivat, kunnes niiden alta paljastui aaltoileva vesi. Lahti oli matala ja rauhallinen, ja sen ympärillä levittäytyi kylä; kallioita ja tuulta vasten nojaavia taloja, lehmiä ja kanoja talojen pihoilla. Elettiin pohjoisessa. Talvet olivat lunta ja jäätä ja susia, kevään valon lisääntymistä ja etelästä palaavia lintuja. Aika kului, pilvet liikkuiivat taivaalla, kiuru lensi korkealle ja palasi aukealle lähelle koivua, muutti etelään ja palasi taas, muutti ja palasi, istui hetkeksi tutun koivun latvukseen.

Tuli kaupunki ja nielaisi kylän. Jotkut sanovat, että kylä söi kaupungin. Tai ehkä ruotsalainen kuningatar antoi kylän lahjaksi kaupungille? Joka tapauksessa maa

jaettiin huvilatonteiksi viljelyyn ja asumiseen. Jo aikaisemmin lehmät ja lampaat olivat riipineet pihlajista lehdet, levänneet maassa ja antaneet kerran syödyn ruohon nousta uudelleen jäystettäväksi. Niille oli kauan sitten perustettu laidunaidat ja hakamaat.

Kaupunki siis kasvoi, kirveiden iskut kaikuivat. Puiden kaatajat huutelivat toisilleen työtä tehdessään. Käärmeet vilahtivat kivenkoloihin ja jäivät piiloon, kiuru lensi vähän kauemmas ja valitsi uuden niityn. Huviloiden ja vuokravillojen aikoihin syntyivät puistot ja puutarhat, puita kaadettiin lisää, kukkia istutettiin ja pensaita kasvatettiin tuuheiksi aitauksiksi. Nimet annettiin siitä, mikä silloin oli kauneinta: antiikista. Hesperia ja Arkadia. Aika kului, pilvet liikkuivat taivaalla. Alueelle laadittiin kaava, jossa tiet kiemursivat yllättäviin suuntiin. Aika kului, laadittiin toinen kaava, jossa tiet kulkivat suorempaan. Vuosikymmen toisensa jälkeen vihreä alue kartalla pieneni ja keltainen lisääntyi, piirrettiin lisää katuja ja annettiin niille nimiä. Yksi kerrallaan talot alkoivat nousta. Ihmiset nostivat matkalaukkunsa ja muuttivat keltaisen perässä, he saivat kodin ja katsoivat ikkunoistaan ulos. Koivu oli siinä missä ennenkin, sen juuret levittäytyivät yhtä leveälle kuin oksat. Maan pinnassa oli muutama kohta, jossa ne puskiivat esiin kuin vanhan ihmisen ryhmyiset, puoliksi hautautuneet kädet.

Ensin kadun nimi oli Nimrodkatu, ja se oli aivan kaavoitetun ja kaavoittamattoman alueen laidalla. Vuonna 1917 nimi muutettiin Stenbäckinkaduksi, eikä ollut kuin parikymmentä vuotta siihen kun se rakennettiin, talo.

Lopulta oli aika. Otettiin kirves, asetettiin kädet tiiviisti varren ympärille ja hakattiin koivun valkeaan pintaan oikealle korkeudelle kaatokolo. Otettiin saha ja sahattiin puu. Katsottiin, kuinka koivun oksat keinahtivat, kun se ryskyen kaatui. Talolle tehtiin paikka.

Tästä tarinat alkoivat.

Mannerheimintiellä on talo. Autot jyristävät ohi, raitiovaunut kolisevat, talossa on kuusi kerrosta ja kaksikymmentäkahdeksan huoneistoa. Talon rappusia ovat vuosien varrella kulkeneet Kontrolli-Kaisa, Mattilan täti ja hänen poikansa sekä nuori Leea Paju. Huoneistoissa on itketty, imuroitu ja tuijotettu yötä silmiin.

Yksinäinen imuri ja muita henkilöitä on kahdeksan kirjoittajan novellikokoelma, joka sijoittuu tiettyyn kerrostaloon Helsingin Töölössä. Novellien kautta seurataan välähdyksiä asukkaiden elämästä talon rakentamisesta aina nykyi-
kaan saakka.

Mitä käsilaukun lattialle laskemisesta seuraa? Mikä on valojuova, joka ilmestyy erään asunnon seinään aina kahdeltatoista yöllä? Oliko kuohuviiniin sekoitettu jotakin? Entä mikä on darts-taulun oikea korkeus?

ERKKI BÖÖS / SANNA HIRVONEN /
TUITU MIKKONEN / LEENA PARTANEN /
EMMA PUIKKONEN / KIRSI RAJAPURO /
KARE RAUTIO / ALPO TIILIKKA

978-952-80-1775-2

9 789528 017752